

Christus' lof op Gods welbehagen

Preek over Mattheüs 11:25-27
Door ds. G.J. van Aalst

Zingen: Psalm 147:6
Schriftlezing: Mattheüs 11:16-30
Zingen: Psalm 106:2 en 3
Zingen: Psalm 43:5
Zingen: Psalm 89:8

Gemeente, in opzien om het licht en de hulp van boven willen we samen gaan overdenken enkele verzen die u zojuist zijn voorgelezen uit Mattheüs 11, vers 25 tot en met 27. We lezen deze verzen samen nog een keer:

In dienzelven tijd antwoordde Jezus en zeide: Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard. Ja Vader, want also is geweest het welbehagen voor U. Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader; en niemand kent den Zoon dan de Vader, noch iemand kent den Vader dan de Zoon en dien het de Zoon wil openbaren.

Vatten we de verkondiging samen met *Christus' lof op Gods welbehagen*.

1. De tijd van het welbehagen;
2. De verborgenheid van het welbehagen;
3. De openbaring van het welbehagen;
4. De Zoon van het welbehagen.

We staan dus stil bij *Christus' lof op Gods welbehagen*. Vier gedachten:

1. De tijd van het welbehagen. 'In dienzelven tijd antwoordde Jezus en zeide' (vs. 25a).
2. De verborgenheid van het welbehagen. 'Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt' (vs. 25m);
3. De openbaring van het welbehagen. 'En hebt dezelve [deze dingen]

den kinderzens geopenbaard. Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U' (vs. 25b en 26);

4. De Zoon van het welbehagen. 'Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader; en niemand kent den Zoon [van het welbehagen] dan de Vader, noch iemand kent de Vader dan de Zoon [van het welbehagen] en dien het de Zoon wil openbaren' (vs. 27). (Kinderen, als jullie in groep drie of hoger zitten, is het voor jullie niet moeilijk om te onthouden. Papa en mama kunnen het dan straks thuis ook terugvragen. Jullie moeten de woorden 'tijd, verborgenheid en openbaring' goed onthouden. Die staan alle drie in de tekst. En ook het woord 'Zoon'. Dat woord staat er zelfs drie keer. Lees maar!)

1. De tijd van het welbehagen

'In dienzelven tijd antwoordde Jezus ...' We overdenken welke tijd dat was én op welke vragen de Heere Jezus antwoord geeft. Wanneer is 'in dienzelven tijd'? 'Toen ...' In vers 20 staat ook al het woord 'toen'. In welke tijd is dat dan geweest? Wat was er toen aan de hand? 'Toen begon Hij [de Heere Jezus] de steden in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten ...' Wat was er verwijtbaar? Wel, dat ze zich niet hadden bekeerd. Maar ... moeten we dat die mensen verwijten? Ze hadden toch kunnen zeggen: 'Het is mij niet gegeven'? Gemeente, tóch laten we dat woord 'verwijten' staan. We gebruiken hier geen ander woord. Als er één is die de waarheid preekt, is het Christus Zelf Die hier spreekt. Als er Eén weet wie een mens is in zijn diepe val, dan is het toch wel deze Zaligmaker. Als er Eén weet wie een mens is in Adam, is het de hoogste Leraar. Van Hem lezen we dus dat *Hij* begon te verwijten. Stop dus maar met uzelf af te schermten achter allerlei mogelijke degelikheden! Hij verwijt ook u, als u zich niet bekeert. 'Ja maar ...' Niks 'ja maar'. Zó staat het hier.

Wat wil dat 'zich bekeren' feitelijk zeggen? Gemeente, we staan allen – niemand uitgezonderd – met de rug naar de Heere toe. Dat is onze levenskeus geweest. Goed luisteren, jongelui, ook jullie, als je vijftien of zestien bent en eigenlijk niet zoveel zin hebt om in de kerk te zitten. Weten jullie hoe het met ons gesteld is? Wij hebben God de rug toegekeerd en we gaan steeds verder bij Hem vandaan. Dat doen we bewust, dat willen we. En als er nu tientallen keren, ja, honderden malen in de Schrift gesproken wordt over 'zich bekeren' en wanneer er

geroepen wordt: ‘Bekeert u, bekeert u’, wat wordt er dan bedoeld? Dit: Loop toch niet steeds verder van God af. Ren toch niet zo snel naar de afgrond. Kom toch tot stilstand. Kom toch tot jezelf. Kom toch terug! Dát wordt er dus mee bedoeld.

In diezelfde tijd – dat is toen – begon Hij hun te verwijten dat ze zich niet bekeerd hadden en zei: ‘Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda.’ De plaatsen die hier genoemd worden zijn te vinden bij het Meer van Galiléa waar de Heere Jezus heel veel gepreekt heeft. Daar heeft Hij de bewijzen van Zijn waarheid getoond in Zijn wonderwerk ... ‘Want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied die in u geschied zijn ...’ Heeft u nooit gedacht: Waarom is er in onze woonplaats nog wel een plaats waar we samen kunnen komen om Gods Woord te horen en elders niet meer?

Hier begon de Heere Jezus hun woonplaats te vergelijken met Tyrus en Sidon. De mensen die daar woonden hadden het prima. De steden waren rijke handelssteden. Het ging goed, zonder God. Die mensen dachten precies zoals u. Zonder God ging het best en verder zouden ze het wel zien. Maar die steden hebben niet zoveel bemoeienissen Gods gehad als u! ‘En het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels dan ulieden.’ Er is dus een verschil in de rampzaligheid. Er is verschil in wroeging. Er is verschil in zelfverwijt, in het oordeel dat rechtvaardig is.

In die tijd ... Tijdens dat verwijt vergeleek de Zaligmaker Kapernaüm zelfs met Sodom. Als we onze gemeente zouden vergelijken met een wereldse stad, zou u misschien beledigd zijn. Hiermee sprak Hij de mensen aan: ‘En gij Kapernaüm, die tot de hemel toe zijt verhoogd ...’ Wat had de Heere een bemoeienissen gehad met die stad. En met u? De Heere heeft onze gemeente nog gelaten. Nu zegt Hij ook tegen u: ‘Want zo in Sodom die krachten waren geschied die in u geschied zijn, zij zou tot op de huidige dag gebleven zijn.’ ‘Ja maar ...’ Nee, niks ‘ja maar’. ‘In dienzelven tijd – van verwijten dus – antwoordde Jezus ...’ Waar geeft Hij dan antwoord op? Op al die ‘ja maars’ die hier vanbinnen bij ons leven. ‘Ja maar, ze waren niet uitverkoren. Ja maar, ze konden zichzelf toch niet bekeren ...?’ Hier lezen we dat Jezus in die tijd op deze manier antwoordde.

Wat leven er veel vragen in het mensenhart. Werkelijke zienvragen maar ook brutale vragen. Er zijn ootmoedige vragen, maar ook vragen van zelfhandhaving en verwijt aan Gods adres. Zullen we het eens

eerlijk zeggen, wat er in ons hart leeft? ‘Ik was allang bekeerd als Gód het maar zou willen!’ Dat zeggen we natuurlijk niet hardop tijdens een huisbezoek, maar zó is het. En toch begint de Hartenkenner en Nierenproever te verwijten dat ze zich niet bekeerd hebben. Wij zouden zeggen: Dat zegt Hij toch zomaar niet?

‘In dienzelven tijd antwoordde Jezus.’ Jezus antwoordde ... We lezen geen uitdrukkelijke vragen die gesteld worden. Maar het gaat hier om de vragen die in het hart leven, die opkomen uit ons verdorven bestaan, als het gaat om verkiezing, verantwoordelijkheid, de welmenendheid van de verkondiging van het Evangelie. Wat zijn er dan een vragen! We kunnen ons bijvoorbeeld afvragen: Is de prediking van het Woord dan tevergeefs? De mensen in die tijd hebben zich ongetwijfeld ook afgevraagd: Wat levert het op? Daar staat Hij weer te preken in de straten van Kapernaüm. Zoals *Hij* kan preken, kan niemand het. Hij doet weer wonderen in Bethsaïda en Chorazin, maar ja ... wat voor zin heeft het? De mensen hebben de zonde liever. En, gemeente, dat waren niet de gedachten van mensen met een werelds leven, maar gedachten van mensen die hun godsdienstige plichten wisten. Die trouw naar de synagoge gingen. Zij namen het over het algemeen zeer nauw met de wetten van Mozes. Op hun manier waren ze heel serieus; ze bedoelden het zo goed. Maar ... ze deden dit alles zónder Jezus! Hoort u het? Zonder Jezus. Ze hadden genoeg aan alles wat ze zelf aanbrachten. Ze gingen dóór met serieus en godsdienstig zijn, in hun zelfhandhaving en zondedienst.

O geliefde vrienden en vriendinnen, mag ik dit aan uw hart leggen? ‘In dienzelven tijd antwoordde Jezus ...’ Onze eerste gedachte was: De tijd van het welbehagen. We gaan de eerste gedachte afronden. Neemt u de moeite om vandaag dit Schriftgedeelte nog eens aandachtig te herlezen en te overdenken. Hier kunt u vinden wat de opperste Wijsheid zegt over de verkiezing en over onze verantwoordelijkheid. Wanneer God een mens bekeert, is dat vrije genade. Als een mens voortleeft in de zondewaan, is dat eigen schuld. Hoe ging de Zaligmaker met dit soort vragen om? Hoe deed Hij dat? U krijgt daar in deze paar verzen het antwoord op. ‘In dienzelven tijd antwoordde Jezus en zeide.’ Dat was onze eerste gedachte, we gaan naar onze tweede gedachte:

2. *De verborgenheid van het welbehagen*

‘In dienzelven tijd antwoordde Jezus en zeide: Ik dank U.’ Nee, dit zijn niet de woorden van een farizeeër in Kapernaüm die zegt: ‘Ik vast tweemaal per week. Ik geef tienden van alles. Ik eh ...’ Nee, zelden heeft een zó aangename stem geklonken van de aarde naar de hemel als hier. Hier opent het heilig Kind Jezus Zijn hart voor Zijn Vader. Hij kijkt niet meer rond naar al die mensen; Hij let nu niet in de eerste plaats op de omstandigheden. Dat is allemaal godsdienst zonder Jezus, allemaal werelddienst en zondedienst. Daar kijkt Hij niet meer naar, maar Hij kijkt naar boven. ‘Ik dank U ...’

Wat is er te danken? Als je die verharding toch zo om je heen ziet. Je zou toch vragen: Heere Jezus, waarom hebt U toch al die preken gehouden en al die wonderen gedaan? Waarom bent U eigenlijk naar deze aarde gekomen? Waarom bent u naar Galiléa en naar Kapernaüm gekomen? Waarom? Zijn antwoord is: ‘Ik dank U, Vader ...’ Als u aandachtig luistert, klinkt hier de lof op Gods welbehagen. Misschien zegt u: Ja maar, waar leest u die lof dan? Dan moeten we naar Lukas 10. Daar lezen we dezelfde geschiedenis. Lukas schrijft er daar iets bij wat niet in onze tekst staat. Daar lezen we namelijk: ‘Te dier ure verheugde Zich Jezus in de geest.’ Hij was dus innerlijk erg blij. Blij? Wat voor reden was er om blij te zijn?

Gemeente, u moet dit niet verkeerd uitleggen, want als er Eén bewogen was met de zielen, dan was Hij het. Hij riep het uit: ‘Och, of gij bekendet, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient.’ Hij heeft hen bijeen willen vergaderen gelijk een hen haar kuikens. Maar ... waarom schrijft Lukas dan dat Hij Zich verheugde in de geest? We lezen heel vaak dat de Zaligmaker verdrietig was. Dat Hij weende. We lezen niet vaak dat Hij blij was. Een van de weinige keren dat we lezen dat Hij Zich verheugde in de geest vinden we hier. Hij is innerlijk zo blij in God. Hij is verheugd in God. Het Kinderhart opent zich in blijdschap naar de Vader. De gezonden Knecht des Vaders opent Zijn verblijde hart naar de hemel en zegt: ‘Ik dank U, Vader.’ Hij aanbad Hem en verheerlijkte Hem.

‘Ik dank U, Vader, Heere, des hemels [U Die het voor het zeggen hebt in de hemel] en der aarde [U Die het voor het zeggen hebt op de aarde], dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt.’ Welke dingen zijn dat dan? Zaken zoals verkiezing en verkondiging; zaken als: Wie God is, wie een mens is, hoe Christus verheerlijkt wordt,

hoe God aan Zijn eer komt, hoe een mens aan de zaligheid kan komen, de dingen van recht en genade, van Adam en Christus. Deze dingen zijn blijkbaar voor hen verborgen. Want hierna sprak Jezus over 'openbaren'. Maar nu allereerst over 'verborgen' blijven. Wat betekent: verbergen? Jonge mensen, wanneer we ergens een gordijn voor hangen, verbergen we iets. Openbaren is als we dat gordijn weghalen, zodat men kan zien wat er achter het gordijn te vinden is. Er zijn dus dingen die er wel zijn, maar die wij niet zien, omdat er een gordijn voor hangt. Voelt u het verschil tussen verbergen en openbaren? De Zaligmaker zegt hier dus in Mattheüs 11: 'Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt.' Het gaat hier over wijzen en verstandigen. Betekent dat: Hoe dommer hoe beter? Al dat leren is maar niks; dat geeft allemaal maar verstandskennis. Wordt dat ermee bedoeld? Nee, dat wordt er absoluut niet mee bedoeld. Verbergen staat tegenover openbaren, zo hebben we gezien. 'Wijzen en verstandigen' staat tegenover 'kinderkens'. Dat is een verkleinwoord van kinderen, dat zijn dus heel kleine kinderen. In het oorspronkelijke staat hier eigenlijk het woordje 'onmondigen' oftewel 'zij die zich niet kunnen uitdrukken'. Zulken hebben letterlijk en figuurlijk geen stem. Die brabbelen maar wat. Die weten het niet. Die hebben het niet. Die kunnen het niet. Deze kinderkens kunnen een paar dingen. Ze kunnen schreien, zich bevuilen, slapen, drinken. Toch? Moeders, u weet het beter dan ik. U weet wel wat de kleintjes wel of niet kunnen. Nu, deze wijzen en verstandigen zijn daar precies het tegendeel van. Dat zijn mensen die het hebben, weten, kunnen, deugen ... Voelt u het verschil?

Dus in onze tweede gedachte gaat het over het 'verbergen' in tegenstelling tot het 'openbaren' van onze derde gedachte. Het gaat over 'wijzen en verstandigen' in tegenstelling tot de 'kinderkens' uit onze derde gedachte. En als we nu in onze tweede gedachte bezig zijn met de verborgenheid van het welbehagen, dan moet ik u eerst het woord 'welbehagen' uitleggen. Tientallen malen komt dat woord voor in de Schrift. Dus ook in onze Dordtse Leerregels en andere Belijdenisgeschriften. 'Welbehagen ...' Het wordt vaak gebruikt in de preek. Dit preken vanuit het welbehagen heeft onze gemeenten altijd gekenmerkt. Wat bedoelen we er precies mee? Wat is 'wel' 'behagen'?

Behagen betekent twee dingen: 'lust of vermaak hebben in' en 'ik doe het zoals ik het wil, dat behaagt mij, het belijft mij'. Voelt u die

twee dingen aan? Dat is behagen. En het woord 'wel'? Dat is een Oudnederlands woord voor 'goed'. Denk maar aan het woord 'wel-doener', dat is iemand die goed doet. Dus waar God lust in heeft en wat Hij vrijmachtig wil, is altijd goed! Dat kan nooit verkeerd zijn; het heeft geen bijmaak van willekeur, nee, het is alleen maar 'goed', zoals dat alleen maar in God volmaakt goed kan zijn. Deze blijdschap en dat doen wat Hij wil, is alleen maar goed. Wat zegt uw hart nu? Van dit welbehagen is de Heilige Schrift vol. Er staat bijvoorbeeld in Psalm 40 dat de Middelaar zegt: 'Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen.' In Jesaja 36 spreekt de Heere: 'Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen.' In Jesaja 53 lezen we dat door de hand van de Middelaar het welbehagen gelukkiglijk (dat is: heel voorspoedig) zal voortgaan. Drie voorbeelden uit het Oude Testament. In onze tekst vinden we een voorbeeld uit het Nieuwe Testament. We moeten zeggen: Er wordt hier gesproken over het welbehagen op een ambtelijk dieptepunt in het leven van de Middelaar. Maar tegelijkertijd is het voor Hemzelf ook een zaak van verheuging, een aanleiding tot intense verheuging. Het is voor Hem een hoogtepunt. Vandaar ook de engelenzang: 'Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.'

Waar heeft God dan een behagen in? Is het Zijn welbehagen om mensen te zaligen? Zeer zeker, maar dat is niet het eerste. Wat klinkt als eerste in het engelenlied? 'Ere zij *God*.' Dus waarop is het welbehagen allereerst gericht? Waarin verheugt God Zich allereerst? In het Zichzelf verheerlijken. Hij verheugt Zich in al Zijn deugden, in al Zijn rechten, in al Zijn werken. Dát staat bovenaan. En het tweede is dat Hij er een welbehagen in heeft om verloren mensen te zaligen. Daarom is de Middelaar hier vol van blijdschap als Hij denkt aan dit welbehagen.

Mag ik u eens vragen? Is dat bij u ook zo? Want als de Middelaar Zich daar onmetelijk in verheugt, is er natuurlijk iets grondig mis, als u zich eraan ergert, als Gods welbehagen u een aanstoot is. Hij doet wat Hem behaagt. Hij doet wat Hij wil. Hij zorgt voor Zijn eigen verheerlijking, voor Zijn eigen Naam, voor Zijn eigen zaak. Want als Hij het niet doet, doet niemand dat. Bent u daar al achter gekomen?

'Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde ...' Die rechten en deugden Gods gaat de Heere in het leven van Zijn wedergeboren 'kinderkens' afdrukken. Die zullen behouden moeten worden door de diepte van onze val heen ...

We letten ook even op deze ‘kinderkens’. Die zijn namelijk al eerder in ons Schriftgedeelte genoemd. Lees het maar in vers 19b. We hebben geen tijd om nu al die verzen met u door te nemen. Maar laten we u toch kort wijzen op vers 19. De Heere Jezus ziet daar terug op de prediking. Johannes de Doper heeft trouw gepreekt, eisend en heenwijzend naar het Lam Gods. Maar dat vond men niets. Het was toen niet anders dan in onze tijd ... Als u niet precies onder woorden kunt brengen wat er aan de preek mis is, weet u wat u dan doen moet? Dan moet u de prediker aanpakken. Zo hebben ze ook over Johannes de Doper gezegd: ‘Ik vind dat zo’n nare man. Let er eens op hoe hij doet en hoe hij praat. Het is toch niet normaal zoals hij erbij loopt. Met die vreemde jas aan. Het is toch niet normaal zoals hij leeft. Hij eet sprinkhanen en wilde honing. Het lijkt wel iets duivels!’ Gemeente, als u maar genoeg van een prediker weet te zeggen, kunt u zijn boodschap makkelijker naast u neerleggen. Dat werkt duivels goed! Ook nu nog!

Vervolgens is de Heere Jezus gekomen. Hij was iets minder sober misschien, verder was er van Hem niets bijzonders te zeggen. O ja, toch wel, Hij zat te veel aan tafel. Hij was ‘een vraat en wijnzuiper, een vriend van hoeren en tollenaars.’ Misschien vindt u het moeilijk om inhoudelijk iets van een preek te zeggen omdat u meent dat u daar niet onderlegd genoeg voor bent. Misschien begint u ook wel over de prediker en zegt u: ‘Dat kan niks zijn!’ Dit recept werkt uitstekend, mensen. Dat weet de duivel ook. Als de boodschap u niet aanstaat, pakt u de boodschapper beet en probeert u wat te verzinnen. Helaas ... het werkt.

Nadat de Heere Jezus daarover gesproken heeft, staat er een zinnetje in vers 19b waar we u in verband met de kinderkens op moeten wijzen. We lezen daar: ‘Doch de Wijsheid is gerechtvaardigd geworden van Haar kinderen.’ Wat betekent dat? Wat is de Wijsheid waarover gesproken wordt in vers 19b? Dat is Gods raadsplan. Dat is ongeveer hetzelfde als ‘deze dingen’ in onze tekst. Dat is dat wat de wijze God bekendmaakt in het Oude en Nieuwe Testament. Wat Hij zegt over zonde en genade. Wat Hij zegt over Zichzelf en over de mens, en over de weg der bekering. Met de Wijsheid – met een hoofdletter – wordt de Heere Jezus bedoeld. De Wijsheid is dus ook een van de 125 Namen van de Middelaar. (Even tussendoor ... Hoe komt het trouwens dat we zo weinig gebruikmaken van die 125 Namen? Ook vanaf de kansel? Zou u er 25 kunnen opnoemen?)

De Wijsheid ... Zo wordt Christus genoemd in Spreuken 8. Daar blijkt

de diepe inhoud van deze Naam. In de Persoon van de Middelaar hoor je de wijsheid, ja, de opperste Wijsheid spreekt daar Zelf. Hij roept ... ook vandaag: 'Wie is slecht, die kere zich herwaarts.' Die Wijsheid roept: 'Die Mij vindt, vindt het leven, en trekt een welgevallen van den HEERE. Allen die Mij haten, hebben den dood lief.' Nu, deze Wijsheid heeft 'kinderen'. Dat zijn dezelfde kinderen als in onze tekst. Het tegendeel van de 'wijzen en verstandigen', weet u nog? Dat zijn de wedergeboren kinderen, in wie de wijsheid Gods wordt afgedrukt en in wier leven plaats wordt gemaakt voor de Wijsheid, met een hoofdletter. Voor Hem, Die hier aan het woord is.

Wat doen deze kinderen, staat er in vers 19b? Zij rechtvaardigen. Zij doen niets liever en niets anders dan rechtvaardigen. Wat is dat? Dat is God in Zijn recht aanbidden. God recht en gerechtigheid toeschrijven. Zij buigen onder God en zeggen: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.' Zij buigen en zeggen: 'Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, Heer', Uw oordeel rust op d' allerbeste wetten.' Al staat alles vanbinnen op z'n kop, dan zeggen ze nog: 'En in Hem is geen onrecht.' Dát bedoelt de Zaligmaker te midden van alles wat verdriet en beschuldigt.

'Doch – een tegenstelling – de Wijsheid is gerechtvaardigd geworden door Haar kinderen.' Dat is een parel van een kenmerk van Gods op-rechten. Het is een tegendeel van hen, voor wie deze dingen naar Gods welbehagen verborgen blijven. Ze verstaan niets van dit rechtvaardigen. Het is hun een ergernis! Evenals het welbehagen zelf, en dus ook het preken vanuit het soevereine welbehagen. Kom, weet u wat dat is: 'deze dingen' rechtvaardigen, de Wijsheid rechtvaardigen?

We gaan daarom naar onze derde gedachte:

3. De openbaring van het welbehagen

'Ja Vader, want alzo ...' 'Op deze wijze volvoert U het welbehagen door Mijn hand. Ik ben niet tevergeefs naar deze wereld gekomen. Al Mijn preken en al Mijn wonderen zijn niet tevergeefs. U zúlt toch verheerlijkt worden. U zult in Uw rechten aanbeden worden. U zult in Uw wijsheid gerechtvaardigd worden. Dat zál gebeuren. Daar kan de hel tegenop komen en het hele mensdom kan ertegen briesen, maar dat zal gebeuren.' Die verheerlijking van de wijsheid, de verheerlijking van de deugden Gods, de verheerlijking van Zijn rechtvaardigheid, van Zijn barmhartigheid, ja, van al Zijn deugden is het vermaak van

de Middelaar. 'Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U. U hebt het de kinderkens geopenbaard.'

Wie zijn die kinderkens? We zagen al dat het dezelfde kinderen zijn van vers 19b. Dat zijn de kinderen, die wederom geboren zijn. Dat zijn de kinderen die niets liever doen dan God rechtvaardigen. Dat zijn de kinderkens die niet anders kunnen dan schreien en zich bevuilen. Dat zijn de kinderkens die geholpen en gevoed moeten worden. Die geleerd en geleid moeten worden. Die verschoond moeten worden. Ze moeten in alles geholpen worden. Let erop ... allemaal lijdende vorm. Zij weten het niet. Zij zijn zo anders dan de wijzen. Ze hebben het niet, zoals de verstandigen het wel denken te hebben.

'En hebt dezelve de kinderkens geopenbaard.' Kind worden is een groot wonder, maar kind *blijven* is een nóg groter wonder. Dan ben je klein en ootmoedig en afhankelijk. Dan ben je zo'n onmondige die zegt: 'Ik weet niet wat ik moet zeggen, dat moet een Ander voor me doen. Ik kan me niet verdedigen, dat moet een Ander voor me doen. Ik kan niet bidden, dat moet een Ander voor me doen. Ik kan mijn schuld niet verzoenen, dat moet een Ander voor me doen. Ik weet het niet.' Dat zeggen ze zo vaak in hun gebed. Het is zeker waar dat er opwas is in de kennis en in de genade, maar dezulken *blijven* toch kinderkens. Of bent u groot geworden? Bent u een bezittende babbelaar geworden? Hier staat hoe het hoort: 'Kinderkens.' Niet slechts 'kinderen', maar 'kinderkens'. Zó klein, zo afhankelijk, zo hulpeloos, zo onwetend, zo onmachtig, zo onwaardig. En dat bevuilen gaat maar door. Ze zijn onverbeterlijk. Het blijven 'kinderkens'. Hoort u het? Zó wordt God verheerlijkt. In Christus, de Wijsheid Gods.

Sommigen stoppen in de prediking bij vers 26. Ze zetten daar een punt. Wij gaan weliswaar nu eerst zingen, maar we zetten geen punt. We gaan in onze vierde gedachte verder overdenken, *hoe* God wordt verheerlijkt. Nog even dit: Wee u, als u het over het welbehagen hebt zonder vers 27! Zonder de Zoon! Dat kan niet. Dat kan nooit. Er zijn mensen die spreken over Jezus alsof er geen God is. Maar er zijn ook mensen die spreken over God alsof er geen Jezus is. En dat kan ook nooit! Want het welbehagen wordt volvoerd in de Zoon van Gods welbehagen. We gaan eerst zingen uit Psalm 43 het laatste vers:

Mijn ziel, hoe treurt ge dus verslagen?
Wat zijt g' onrustig in uw lot?
Berust in 's Heeren welbehagen;
Hij doet welhaast uw heilzon dagen.
Uw hoop herleev', naar Zijn gebod;
Mijn Redder is mijn God.

Gemeente, we overdenken dus *Christus' lof op Gods welbehagen*. We hebben in de eerste gedachte stilgestaan bij de tijd van het welbehagen; in de tweede gedachte bij de verborgenheid van het welbehagen; in de derde gedachte bij de openbaring van het welbehagen. Daar gaan we eigenlijk nog verder mee door. Letten we daarom ten slotte nog op de Zoon van het welbehagen.

4. De Zoon van het welbehagen

De Zoon van het welbehagen hangt namelijk ten nauwste samen met de openbaring van het welbehagen. We zijn gekomen bij vers 27, het laatste tekstgedeelte dat we overdenken. Dat hoort er echt bij! We lezen daar: 'Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader [Hij heeft het in Mijn handen gelegd]; en niemand kent den Zoon dan de Vader [dus zoals de Vader Mij kent, ook nu Ik Mijn hart open in Mijn dankzegging voor het welbehagen. Hij peilt Mijn hart], noch iemand kent den Vader dan de Zoon [Ik ken Mijn Vader volmaakt, en Ik maak u bekend de wijsheid Wie Mijn Vader is, wie u bent, en hoe nu God alleen verheerlijkt kan worden. Dat alles maak Ik u bekend. En als Ik het u niet bekendmaak, dan zult u met alle wijzen en verstandigen wegzinken in de eeuwige nacht, in de rampzalige duisternis.'

'Niemand kent den Vader dan de Zoon.' Maar de Heere Jezus zegt nog meer in vers 27: '... én dien het de Zoon wil openbaren.' Hij openbaart Wie de Vader is. Hij alleen! Denk erom, spreken over God alsof er geen Jezus is, hoe moet dat toch? Dan horen we dat de Zoon alles heeft te maken met Gods welbehagen. 'En dien het de Zoon wil openbaren ...' In de oorspronkelijke taal staan er geen verzen in de Bijbel, zelfs geen hoofdstukken. Je moet dit dus allemaal bij elkaar lezen. Er worden preken gehouden over vers 28 en wat daarop volgt. En het is ongetwijfeld goed bedoeld. Dan preekt men over de tekst: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.' Dat is op zich prima, als het maar niet losgemaakt wordt van de verzen die eraan

voorafgaan. Wanneer Christus zegt: ‘En dien het de Zoon wil openbaren’, dan volgt er zonder enige inleiding direct op: ‘Kom herwaarts tot Mij!’ Dan breidt de Zaligmaker te midden van zoveel vijanden en tegenstand – toen en nu – direct Zijn armen uit: Bij Mij moet u zijn! Hij ziet die mensen, de serieuze mensen, de wijzen en verstandigen die Mozes liever hebben dan Jezus. En nochtans breidt Hij Zijn armen uit en zegt: ‘Komt herwaarts. Bij Mij moet u zijn voor wijsheid. U moet bij Mij zijn ter verheerlijking van Gods Naam en tot zaligheid van uw ziel. Bij Mij moet u zijn in uw schuld, in uw doodsnoed, in uw verlorenheid, in uw onmogelijkheid. Bij Mij moet u zijn.’

En zo is het nog steeds. ‘Zo zijn wij dan gezanten van Christus’ wege alsof God door ons bade: Laat u met God verzoenen.’ Onder de verkondiging breidt deze Zaligmaker Zijn armen uit en zegt: ‘Komt herwaarts tot Mij allen [allen, ja, allen!] die vermoeid en belast zijt.’ Onbevangen, onvoorwaardelijk, ongehinderd roept Hij het toe. Hij roept het welgemeend. Denk toch niet dat de Zaligmaker een spelletje met u speelt. Hij roept: ‘Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.’

Ziet u Hem daar staan op de straten van Kapernaüm, waar zoveel tegenstand is? Ziet u Hem daar staan in ons midden, al zovele jaren? Opnieuw breidt Hij in deze ure Zijn armen uit en roept: ‘Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.’ Begrijpt u nu hoe deze tekst wordt bedoeld? Betekent dit bevel: Kom tot Mij, hoe lam u ook bent, u moet nu gaan staan ...? Betekent het: Hoe vol u ook bent van de zonde en van wereldzin, probeer vanaf dit moment te gaan geloven. Doe uw best. Kom naar Jezus toe ... Wordt dát ermee bedoeld? Nee. Beslist niet! De oproep van de Zaligmaker is welmenend, maar ... vanuit de zekerheid, de troost en de vastigheid van het welbehagen.

Zo breidt Hij ook nu Zijn armen uit. Al hebt u geen benen om op te staan, al hebt u geen voeten om te gaan, al hebt u geen ogen om te zien, al hebt u geen leven dat voor God kan bestaan, toch roept Hij: ‘Bij Mij moet u zijn.’ Hoort u, hoe deze lieflijke nodiging gepreekt wordt? Wat zijn dat dan precies voor mensen die geroepen worden? We hebben al twee kenmerken gehoord. Ten eerste: Het zijn ‘kinderkens’, die zich bevullen en schreien. We hebben ten tweede gehoord, dat de Wijsheid gerechtvaardigd geworden is van de kinderen. Nu het derde kenmerk. Het zijn vermoeiden. Ze zijn vermoeid van twee dingen. Van *IK* en van alles wat met ik en eigen samenhangt. Ze zijn vermoeid van

eigen wijsheid, eigen gerechtigheid, eigenwilligheid, eigen bestaan, en noem maar op. Daarnaast zijn ze ook moe van de *zonde*. Ze zijn belast en roepen uit:

Zulk een last van zond' en plagen
Niet te dragen
Drukt mijn schouders naar beneên.

En het vierde kenmerk? Ja, u hoort het goed, u hoort de kenmerken vanuit het tekstverband prediken. We prediken u die vanuit de Zoon van Gods welbehagen.

Het vierde kenmerk is rusteloosheid. Dezulken weten wat het bevinde-lijk inhoudt: 'Rust noch vrede wordt gevonden ...' Misschien begrijpt u nu ook waarom we Psalm 43 hebben gezongen. Daarin wordt ook gesproken over 'onrust'. Maar vers 5 eindigt met de woorden: 'Mijn Redder [dat is de Zoon van Gods welbehagen] is mijn God.' Deze vermoeide en belaste kinderen Gods weten wat het is: Ze worden afgesneden in de rechtvaardigmaking, afgebroken in de heiligmaking, en alles buiten deze Rustaanbrenger wordt afgenomen. Maar dat eindigt dan ook in: 'Mijn Redder is mijn God.' Als u niets meer overhoudt en moet zingen: 'Mijn ziel, hoe treurt ge dus verslagen?' dan staat deze Redder met uitgebreide armen voor u. In deze handen ligt de zekere uitvoering van Gods welbehagen. Het welbehagen des Vaders, uitgedacht in de eeuwigheid, wordt uitgevoerd door de Zoon van het welbehagen en wordt uitgewerkt door Zijn Geest en door Zijn Woord.

Nog iets over de kenmerken van 'dien het de Zoon wil openbaren': Weet u wat die vermoeiden van zichzelf niet hebben? Ontvankelijkheid en teerheid. Ze zijn niet zo zachtmoedig. Daarom moeten ze bij deze Zoon van Gods welbehagen zijn, om van Hém zachtmoedigheid te *krijgen*. Ze zijn van zichzelf ook niet zo ootmoedig, niet zo nederig van hart. Maar om dat te krijgen worden ze tot Hem getrokken. Dát zijn de kenmerken vanuit de Zoon van Gods welbehagen. 'En dien het de Zoon wil openbaren', door Zijn Woord, door Zijn bediening. Hij breidt Zijn armen uit en roept: 'Bij Mij moet u zijn.' Let wel, dat betekent niet: 'Als ik nu eerst eens ...' want dan komen we er nooit. U hebt van kinds af aan geleerd: 'Al wat u ontbreekt, schenk Ik, zo gij 't smeekt.' U hoeft niets mee te brengen dan schuld en u kunt niets meebrengen dan ellende.

En dan nog iets. Als het nu gaat om deze kinderen van het welbehagen, die kunnen maar op één plaats rust vinden. Christus zegt: 'Zal Ik u vertellen Wie de Vader is?' Ik neem u mee naar Lukas 15. Ziet u het Vaderhuis, waaruit u bent weggelopen? U hebt alles opgeëist, u hebt alles opgemaakt; u bent weggelopen en ... weggebleven. In de gelijkenis staat de vader bij dat huis. Hij wacht op de zoon die is weggelopen. Welnu, zó is Mijn Vader. Hij staat niet bij een gesloten hek. Hij staat u niet op te wachten met een zweep. Nee, het valt zo mee. Zó is Mijn Vader! Hij wil u liefdevol ontvangen, om Mijntwil. Het hek is open en er wacht geen zweep. Bij die Vader krijgt u kussen in plaats van klappen. Zó is Mijn Vader, om Mijntwil. En dat leert u allemaal aan Mijn voeten. 'En niemand kent den Vader dan de Zoon en dien het de Zoon wil openbaren.' 'Komt herwaarts tot Mij, allen (!) die vermoeid en belast zijt.'

Misschien vraagt u: Is daar plaats voor zo'n hopeloos geval? Ja! Ik zou nog wel uren langer willen preken over de Vader als de Bron van het welbehagen, die geopend wordt door de bediening van de Zoon en de kracht van de Heilige Geest. Maar de tijd is om.

Kinderen en jongeren, blijkbaar ben je nooit te jong om bekeerd te worden. Want de Middelaar zegt met uitgebreide armen dat het voor kinderen is. Hoelang – denk je – zal Hij zó voor je blijven staan? Net als bij het Meer van Galilea. Denk toch aan Kapernaüm! Er is alleen maar een puinhoop van over.

Weet u wat u uit deze tekst moet leren? Dat u Gods Woord altijd in z'n verband moet lezen. En dan zien we het troostrijke van het welbehagen, van deze soevereine verkiezende liefde Gods. Het is zo eeuwig waar: Het is door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen! Maar dit doet niets af aan de woorden: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.' Dat moeten we gewoon dicht bij elkaar laten staan. En omgekeerd doet die hartelijke, welmenende nodiging niets af aan het welbehagen Gods. Lees en herlees dit gedeelte uit Mattheüs 11 vandaag nog eens met uw kinderen. Daaruit leert u hoe Christus sprak over verkiezing en verantwoordelijkheid. Dat is met ons verstand niet te begrijpen, maar dat hoeven wij ook niet te begrijpen.

Bent u zo'n kindeke? Hebt u zich opnieuw bevuild? Weet dat deze Zaligmaker nooit zegt: Blijf daar maar liggen in uw vuil. O nee, met dezelfde liefde wil Hij de Zijnen keer op keer verschonen. En dat doet Hij om Zichzelfs wil, om Jezus' wil.

We gaan eindigen. Gemeente, nog één ding: Vergeet niet dat Zijn armen ook heden nóg uitgebreid zijn.

Amen.